

JULIUS

Sisteregve forr a bőröm,
húz a tűz, a hő taszít,
fojt a pára. Át a gőzön
mégse hajlok, büszke híd

nem leszek ma. Lázban ázva
zsibbadok s. az öntudat
felloccsol ha ájulásba
fulladok. Hideg kutat

permetezz alélt magamra
éberítő értelem!
Feldereng amint tapintva
érverését izzelem

nap tüzének, tűz ízében
tél fagyát s a szél kemény
borzolását újraérzem,
jégvesszőket oszt a dél.

ZALA MÁRIA

ANNA KOVALCZE

Tegnap, mikor Anninak írni akartam,
eszembe jutottál édesanyám, jaj,
eszembe jutott a neved, te is Anna
vagy, édesapám szemefénye, anyácskám.
Bár nem te tanítottál meg e nyelvre,
figyeld a fiad dadogó szavait és
hallgasd türelemmel az égi hazában,
hol nincs magyar és nincs morya: csak ember.
Már nem tipegek, mint egykor, öledben,
de kellene néha a símogatásod,
Szoknyádba fogódzni szeretne fiad.

Hűsz éve halott vagy, Anna Kovalcze,
Hűsz éve emészti apámat a téboly,
Még él az apám, pedig árva vagyok már:
nincs otthonom és haza, nincs hova menjek.
Lásd, így vagyok én, ki talán sose látom
a Morya vizét: s magyarul dadogok csak:
így várom az őszt, a tavaszt s a halált is.
De áldalak édesanyám, hogy a véred,
a lomha cseh vér a Dunához elűzött
S útjába kerültél édesapámnak.

VÉGH GYÖRGY

KÉT ELTÉVEDT CSILLAGOCSKA

Mostanában bánatom van,
s ütött-kopott kabátomban
az utcákon csoszogok.
Borostásan, fésületlen
Kódorgok a szürkületben,
mint a kósza koldusok.

Tegnap is nagy keservemben
a Körúton ögyelegtem,
s ahogy szoktam, csoszogok.
Hát az egyik járdaszélen
Kicsiny tócsa közepében
Két kis csillag vacogott.

Jaj be fáztak, hogy remegtek!
S föl sem tűnt az embereknek,
mert vakok az emberek.
S még tán most is ott vacogna
Két eltévedt csillagocska,
hogya arra nem megyek.

Minden búmat elfeledve
leültem a kövezetre:
„Majd segíték rajtatok!”
S mint halász a hálójával,
Kiemeltem őt ujjammal
a két árva csillagot.

Annyi csillag van az égen!
és az ember életében
nem talál sok csillagot.
Fogtam hát és zsebrevágva
beültem egy kávéházba
mint az úri gazdagok.

Az egyikért kávévettem,
a másikat haza vittem
és most szobámban ragyog:
irigykedve néznek minket
csodálják a fényeinket
fönn az égi csillagok.

VÉGH GYÖRGY